

หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี ประเทศเดนมาร์ก แล ประเทศสยาม*

ศุภมัสดุ จุลศักราช ๑๒๒๐ ปีมเมีย ษ์ ตรีศก สัมฤทธิศก พระบาทสมเด็จพระ
ปรเมนทรมหามกุฏ สุกทสมมติเทพยพงษ์วงชาติศวรรกระษัตริย์ วรขัตติยราชนิกโรดม จากุ
รัตนบรมมหาจักรพรรดิราชสังกาศ บรมธรรมิกมหाराชาธิราช บรมนารถบพิตร พระ
จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว แลพระบาทสมเด็จพระบรมทรามเสวร์ มหิศเรศรังสรรค์ มหันทวาร
เคไชไชย มโหฬารคุณอดุลยเดช สรรพทเวศรานุรักษ์ บวรจุฬจักรพรรดิราชสังกาศ บวร
ธรรมิกราช บวรนารถบพิตร พระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั้งสองพระองค์ ณ กรุงเทพมหานคร
อมรรัตน์โกสินทรมหินทรายุทธยา ยอมกันทำหนังสือสัญญาแก่สมเด็จพระเจ้าเฟรเดอริกที่ ๗
เป็นพระเจ้าแผ่นดินเดนมาร์ก แลพวกวันตละ พวกคอส แลเป็นตุ๊กเมืองลิวริก เมือง
ฮอลสแตน เมืองสตอมาเน เมืองคิชมา เมืองลอมเวนเบิร์ก เมืองฮอลเทิลเบิร์ก เพื่อให้
เป็นไมตรีมีผลประโยชน์ไปมาค้าขายในทางทะเลแก่ราชอาณาจักรสยาม แลคนชาวประเทศ
เดนมาร์กทำการทำมาหากินค้าขายให้มีผลประโยชน์สบดีต่อกันเรียบร้อยทั้งสองฝ่าย เพราะ
เหตุฉนั้นจึงได้ตั้งผู้มีอำนาจทั้งสองฝ่าย ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหามกุฏฯ พระ
จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระบรมทรามเสวร์มหิศเรศฯ พระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวทั้งสอง
พระองค์ พร้อมด้วยความคิดพระบรมราชวงษานุวงศ์ แลข้าทูลลอองธุลีพระบาททงปวงมอบ
พระราชดำริห์แลพระราชประสงค์ให้พระเจ้าัน้องยาเรอ กรมหลวงวงษาธิราชสนิท มาประชุม
แทนพระราชวงษานุวงศ์ แล้วโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้เจ้าพระยาศรีสุริยวงษสมันตพงษ์
พิสุทธมหาดบุรุษรัตนอม ผู้ว่าที่สมุหพระกระลาโหม ผู้สำเร็จราชการบังคับบัญชาหัวเมือง
ปากใต้ฝั่งทะเลฝ่ายตะวันตก กับเจ้าพระยาวรวังษมหาโกษาธิบดีว่าที่พระคลัง ผู้สำเร็จราชการ
บังคับบัญชาหัวเมืองฝั่งทะเลฝ่ายตะวันออก เจ้าพระยายมราชชาติเสนางคนรินทร์มหาธิบดี
ศรีวิไชย ราชมหัศวรบริรักษ์ ภูมิพิทักษ์โลกาทร ทัดทฤทธิธรนครบาลเป็นอธิบดีฝ่าย
กรมเมือง กับพระยารพวงษพิพัฒน์จางวางมหาดเล็กเป็นหัวท้ายกัน ไปปรึกษาว่าทำสัญญาเป็น
ธุระฝ่ายกรุงสยาม ฝ่ายพระเจ้าเฟรเดอริกที่ ๗ พระเจ้าแผ่นดินเมืองเดนมาร์ก ได้ตั้งให้ยอนยา-
เวอิคเกอร์กิงสเดนมาร์ก ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองสิงคโปร์มาเป็นผู้มีอำนาจปรึกษาทำสัญญาในธุระ

* หนังสือประชุมกฎหมายประจำศก เล่มเพิ่มเติม หน้า ๑๕๕

ผู้ครองแผ่นดินเตนมาร์ก ท่านผู้รับส่งฝ่ายสยามทงท่านนั้ส่งพระราชหัตถเลขาสำแดงความพระราชทานอำนาจ แล้วทรงประทับพระราชลัญจกรส่งให้ยอนยาเวอิกเกอร์ ฝ่ายยอนยาเวอิกเกอร์กงสุลเตนมาร์กก็ได้ส่งหนังสือพระเจ้าแผ่นดินเตนมาร์กซึ่งให้อำนาจเข้ามาทำหนังสือสัญญาแก่ประเทศสยามแก่ท่านผู้รับส่งฝ่ายไทยคุณแล้วทงสองฝ่ายแล้ว เห็นถูกต้องพร้อมทงสองฉบับ จึงได้ตกลงกันตามข้อสัญญาที่เขียนไว้ต่อไปข้างหน้า

ข้อ ๑ ว่าตั้งแต่ไป พระเจ้าแผ่นดินเตนมาร์กกับพระเจ้าแผ่นดินเตนมาร์กที่จะสืบวงษแลพระราชพิธียศต่อไปภายหน้า กับพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหามงกุฎฯ พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระบาทสมเด็จพระบรมเรนทราเมศวรมหิศเรศฯ พระบิ่ณเกล้าเจ้าอยู่หัว ทงสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินสยามที่จะสืบพระวงษแลพระราชพิธียศต่อไปภายหน้า จะได้มีไมตรีรักใคร่กันสงบเรียบร้อยไปชั่วฟ้าแลดิน แลในราชฎาทงสองฝ่ายนั้น คนที่อยู่ในบังคับเตนมาร์กถ้าจะมาอยู่ในประเทศสยาม ถ้าพวกเขาจะเข้าไปอยู่ในประเทศเตนมาร์กก็ให้ได้อยู่โดยดีปรกติ ทงตัวคนแลทรัพย์สินของทงปวงตามกฎหมายที่ตั้งไว้ จะให้พวกพลเมืองทงสองฝ่ายไปมาค้าขายเงินเรือเข้าออกโดยสะดวกในเมืองทงสองฝ่ายทั่วทุกตำบลไม่มีที่เว้น บรรดาที่ยอมให้พวกเมืองที่เป็นไมตรีสนิทไปมาค้าขายกันในบ้านนี้ แลต่อไปภายหน้าได้อย่างไร ก็จะทำให้ชาวประเทศเตนมาร์กแลชาวประเทศสยามได้เหมือนกัน ถ้าเรือรบประเทศเตนมาร์กไปพบปะเรือชาวประเทศสยามในท้องทะเลมีเหตุประการใด ๆ เรือชาวประเทศเตนมาร์กจะช่วยพอสมควรที่จะช่วยได้ตามกฎหมายที่เป็นยุติธรรม แลกงสุลเตนมาร์กที่ตั้งอยู่ในประเทศต่าง ๆ จะเอาธุระช่วยในการเรือแลการคนฝ่ายประเทศสยามที่ไปมาค้าขายในประเทศที่กงสุลเตนมาร์กตั้งอยู่ เหมือนกับคนชาวประเทศเตนมาร์ก เว้นไว้แต่การที่กฎหมายเมืองนั้นห้ามไม่ให้ช่วยก็ช่วยไม่ได้

ข้อ ๒ ว่า ประเทศสยามกับประเทศเตนมาร์กได้ตกลงกันยอมให้ตั้งกงสุล ถ้าผู้ว่าที่แทนกงสุลในประเทศสยามแลในประเทศเตนมาร์ก แลให้นับถือกงสุลทงสองฝ่ายเหมือนกันกับกงสุลเมืองอื่น ๆ ที่เป็นไมตรีสนิท แลกงสุลผู้ว่าที่แทนกงสุลนั้นก็จะมีอำนาจบังคับการกงสุลได้ ต่อเมื่อผู้มีอำนาจผู้ครองของเมืองที่กงสุลแลคนว่าแทนกงสุลจะไปตั้งอยู่นั้น ได้มีน้ำใจให้เป็นกงสุลผู้ว่าที่แทนกงสุลเสมอกัน แลยอมให้กงสุลเตนมาร์กผู้ว่าการแทนกงสุลเตนมาร์กซึ่งอยู่ในประเทศสยาม แลยอมให้กงสุลสยามผู้ว่าการแทนกงสุลสยามซึ่งอยู่

ในประเทศเดนมาร์กซึ่งทรงสำหรับที่กงสุลในที่อยู่แห่งเขาในประเทศนั้น จึงมีอำนาจบังคับ
 การได้ กงสุลแต่ผู้ว่าที่กงสุลจะว่ากรก่อนผู้ครอบครองทั้งสองฝ่ายให้อำนาจไม่ได้ อนึ่ง ให้
 กงสุลเดนมาร์กผู้ว่าที่แทนกงสุลซึ่งอยู่ในประเทศสยามรักษาทางไมตรี บังคับว่ากล่าวคน
 ชาวประเทศเดนมาร์กซึ่งเข้ามาอยู่แล้ว และเข้ามาอยู่ใหม่ต่อไปภายหน้า แล้วกงสุลผู้
 ต้องประพฤติตามหนังสือสัญญา^{นี้} แล้วให้คนชาวประเทศเดนมาร์กทั้งปวงประพฤติตาม
 สัญญา^{นี้}ด้วย แล้วให้กงสุลประกาศกฎหมายซึ่งมีในหนังสือสัญญา^{นี้} แลกฎหมายซึ่งจะมีต่อไป
 ภายหน้า สำหรับชาวประเทศเดนมาร์กซึ่งอยู่ในประเทศสยาม ให้คนชาวประเทศเดนมาร์ก
 รู้และประพฤติตามด้วย ถ้ากงสุลเดนมาร์กผู้ว่าที่แทนกงสุลไม่อยู่ ก็ให้คนชาวประเทศ
 เดนมาร์กที่เข้ามาอยู่ในประเทศสยาม จะไปพึ่งอาศัยกงสุลประเทศอื่น ๆ ซึ่งตั้งอยู่ใน
 ประเทศสยามที่ชอบ ที่สนิทกันกับประเทศเดนมาร์กให้ว่าการแทนก็ได้ ถ้าจะพึ่งเจ้าพนักงาน
 ในประเทศสยามให้ว่าการแทนก็ได้ เจ้าพนักงานแลท่านเสนาบดีในประเทศสยามจะช่วยเอา
 ใจใส่ดูแลรักษาคนชาวประเทศเดนมาร์ก ให้มีผลประโยชน์ทั้งหลายตามทางหนังสือไมตรี^{นี้}

ข้อ ๓ ว่า คนชาวประเทศเดนมาร์กทั้งหลายซึ่งจะมาเยี่ยมเยียนดูอาศรัยอยู่ใน
 ประเทศสยาม จะซุกก็ดี จะเร็วก็ดี ยอมให้ประพฤติตามศาสนาของเขา ถ้าจะทำวัดในที่ตำบล
 ใด ท่านเสนาบดีฝ่ายสยาม ก็จะไม่ห้าม เว้นไว้แต่ควรจะห้ามจึงจะห้ามไม่ให้สร้างในที่นั้น
 แต่เมื่อจะสร้างก็ต้องขอที่ต่อท่านเสนาบดีในประเทศสยามก่อน ถ้าท่านเสนาบดีในประเทศ
 สยามยอมให้ปลูกก็ปลูกได้

ข้อ ๔ ว่า คนชาวประเทศเดนมาร์กทั้งหลายซึ่งจะมาอาศัยอยู่ในประเทศสยาม
 ก็ต้องเขียนชื่อไว้แก่กงสุลเดนมาร์ก กงสุลเดนมาร์กก็ต้องจดชื่อนั้นต่อเจ้าพนักงานฝ่าย
 สยามให้รู้ไว้ด้วย เพื่อว่าคนชาวประเทศเดนมาร์กจะมีธุระเกี่ยวข้องกับสิ่งใดกับประเทศ
 สยาม คนชาวประเทศเดนมาร์กก็ต้องทำหนังสือไปแจ้งความแก่กงสุลเดนมาร์กให้รู้ก่อน ถ้า
 แม้นกงสุลเดนมาร์กเห็นว่าข้อที่ธุระนั้นสมควรแลเห็นว่าดีแล้ว กงสุลจะส่งหนังสือ^{นี้} ให้แก่
 เจ้าพนักงานในประเทศสยาม ถ้าเห็นว่าเรื่องความไม่ดี กงสุลเดนมาร์กก็ต้องจัดเสียใหม่
 อนึ่ง คนฝ่ายประเทศสยามจะมีธุระเกี่ยวข้องกับสิ่งใด ๆ แก่กงสุลแลคนชาวประเทศเดนมาร์ก
 คนฝ่ายสยามก็ต้องทำหนังสือเรื่องราวไปยื่นแก่เจ้าพนักงานในประเทศสยามให้รู้ก่อน
 เจ้าพนักงานในประเทศสยามเห็นสมควรแล้ว ก็ส่งหนังสือ^{นี้} ให้แก่กงสุลเดนมาร์ก

ข้อ ๕ ว่า คนชาวประเทศเดนมาร์กที่จะเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศสยามช้านานนั้น จะอาศัยอยู่ในใดก็แต่ในกรุงเทพมหานคร และในจังหวัดที่กำหนดไว้แล้วข้างทิศเหนือ ตั้งแต่คลองปากน้ำบางพุทราที่รวมกับแม่น้ำเจ้าพระยา ถึงกำแพงเก่าเมืองลพบุรี ตรงไปถึงท่าเมืองพระงามที่แม่น้ำเมืองสระบุรี ข้างทิศตะวันออก ตั้งแต่ท่าพระงามตรงไปบางกนก ปลายคลองซุกที่ออกแม่น้ำบางปะกง ตรงต่อไปถึงปากน้ำบางปะกง ต่อไปจนถึงเกาะศรีมหาราชา แลเกาะศรีขี้ ถ้ายังไม่ครบ ๒๔ ชั่วโมง ก็ต้องเดินบกไปอีกจนครบ ๒๔ ชั่วโมงถึงที่กำหนดไว้ข้างทิศใต้ ตั้งแต่เกาะศรีมหาราชาแลเกาะศรีขี้ ไปจนถึงกำแพงเมืองเพ็ชบุรี ข้างทิศตะวันตก ตั้งแต่ปากอ่าวทะเลเมืองเพ็ชบุรีไปถึงปากน้ำแม่กลอง แลต้องขึ้นเดินบกไปอีกจนครบ ๒๔ ชั่วโมงถึงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ปากน้ำแม่กลองเลยไปตามลำแม่น้ำ จนถึงกำแพงเมืองราชบุรี ต่อไปถึงเมืองสุพรรณบุรี ตั้งแต่แม่น้ำเมืองสุพรรณบุรีไปปากน้ำบางพุทราประจวบที่เก่า ถ้าแลคนชาวประเทศเดนมาร์กจะอยู่ที่นอกจากกำหนดไว้นี้ ท่านเสนาบดีฝ่ายสยามยอมให้อยู่จึงอยู่ได้ แลคนชาวประเทศเดนมาร์กจะไปเที่ยวค้าขายในประเทศสยามก็ได้โดยสะดวก จะซื้อ จะขายของที่ไม่ต้องห้ามในกฎหมายประเทศสยามแก่คนทั้งหลายได้ ไม่ต้องซื้อต่อเจ้าพนักงาน แลเจ้าภาษี ไม่ให้มีผู้ขัดขวางห้ามปราม

ข้อ ๖ ว่า ห้ามมิให้เจ้าพนักงานฝ่ายสยามขัดขวางคนชาวประเทศเดนมาร์กในการที่จะจ้างลูกจ้างคนซึ่งอยู่ในบังคับสยามใช้การทุกอย่าง แต่เมื่อจะจ้างนั้น ให้คนชาวประเทศเดนมาร์กทำหนังสือสัญญาต่อมุลนายของลูกจ้าง ถ้าไม่ได้ทำหนังสือสัญญา มุลนายจะเอาตัวคืนไป ก็เอาไปได้ ถ้าคนซึ่งอยู่ในบังคับสยาม จะไปเป็นลูกจ้างอยู่กับตัวคนซึ่งอยู่ในบังคับคนชาวประเทศเดนมาร์กก็ดี คนอยู่ในใต้บังคับสยามที่มีได้เป็นลูกจ้างก็ดี ทำฉีกกฎหมายประเทศสยามจะหนีไปอาศัยอยู่กับตัวคนอยู่ในบังคับเดนมาร์กซึ่งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ถ้ามีพยานว่าคนทำผิดจริง กองสุลเดนมาร์กจะจับตัวส่งให้แก่เจ้าพนักงานฝ่ายสยาม

ข้อ ๗ ว่า คนชาวประเทศเดนมาร์กที่เข้ามาในประเทศสยามถ้าจะกลับไปก็ไปได้ ถ้ามีเหตุควรจะห้ามไว้ เจ้าพนักงานจะไปบอกแก่กงสุลให้เอาตัวไว้ ถ้ามีพยานว่าจริง กองสุลจะเอาตัวไว้ อันเซตแดนที่ไว้แล้วในข้อ ๕ ที่หนังสือสัญญานยอมให้คนซึ่งอยู่ในบังคับเดนมาร์กเที่ยวไปมาโดยสะดวกไม่มีผู้ขัดขวาง แต่จะต้องให้มีหนังสือของกงสุลเดนมาร์ก ให้

เขียนเป็นภาษาไทยว่า คนนั้น ชื่อนั้น รูปร่างอย่างนั้น มีฐานะสิ่งนั้น แล้วจะต้องให้เจ้าพนักงานฝ่ายสยามประทับตราหนังสือให้ไปเป็นสำคัญด้วย แต่จะเที่ยวไปในประเทศสยามนอกจากทางกำหนดไว้ จะต้องให้กงสุลผู้ว่าที่แทนกงสุลเดนมาร์กขอหนังสือเจ้าพนักงานฝ่ายสยามให้แก่ผู้นั้นไป แลเจ้าพนักงานฝ่ายสยามจะต้องให้หนังสือแก่ผู้ที่มาขอทุกครั้ง เว้นไว้แต่ปรึกษาด้วยกงสุลผู้ว่าที่แทนกงสุลเดนมาร์ก เห็นไม่ควรจะให้ก็ให้ไม่ได้

ข้อ ๘ ว่า ชาวประเทศเดนมาร์กจะเช่าเรือน เช่าที่บ้าน ที่สวน ที่ไร่ ที่นา ก็ได้ จะซื้อเรือน จะซื้อที่บ้าน ที่สวน ที่ไร่ ที่นา และจะปลูกตึก ปลูกโรง ปลูกเรือน ก็ได้ แต่ที่ในเขตแดนที่กำหนดไว้แล้วในข้อ ๕ เว้นไว้แต่ที่ใกล้กำแพงเมืองสยามใน ๒๐๐ เส้นคือ ๔ ไมล์อังกฤษนั้น ต่ออยู่ถึง ๑๐ ปีจึงซื้อได้ ถ้าอยู่ยังไม่ถึง ๑๐ ปี ท่านเสนาบดีฝ่ายสยามยอมให้ซื้อที่ซื้อเรือนก็ซื้อได้ แต่เมื่อคนอยู่ในบังคับเดนมาร์กจะซื้อที่ซื้อเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่กงสุล ๆ จะได้บอกแก่เจ้าพนักงานฝ่ายสยาม เจ้าพนักงานฝ่ายสยามกับกงสุลเห็นว่าคนซึ่งจะซื้อที่ซื้อเรือนนั้น เป็นคนทำมาหากินโดยจริง เจ้าพนักงานฝ่ายสยามกับกงสุลก็จะช่วยว่ากล่าวให้ซื้อตามราคาสมควร แล้วจะได้ดูแลปลูกที่วัดที่ แล้วเจ้าพนักงานจึงจะให้ที่นั้นแก่ชาวประเทศเดนมาร์กผู้นั้น แล้วจะฝากฝังเจ้าเมืองกรมการให้ช่วยดูแลทำนุบำรุงด้วย แลให้ผู้ที่ไปอยู่นั้น พึงบังคับบัญชาเจ้าเมืองกรมการตามกฎหมายที่เป็นยุติธรรม ค่าธรรมเนียมที่ทำนา ทำไร่ ทำสวน ราษฎรบ้านนั้นต้องเมืองนั้นเสียอย่างไร ก็ให้ชาวประเทศเสียตามชาวบ้านนั้นเมืองนั้น ถ้าครบกำหนดสามปีแล้ว ผู้ที่ซื้อที่อยู่นั้นไม่มีทุนรอน ฤๅเช่าซื้อไม่ถึงการปลูกสร้าง ท่านเสนาบดีฝ่ายประเทศสยามจะคืนเงินค่าที่ ให้ จะตัดสินคืนเอาที่นั้นเสีย หนึ่งคนในบังคับเดนมาร์กจะมาทำการในประเทศสยาม มีต้นว่า จะไปเที่ยวหาแร่ แลขุดแร่ ถลุงแร่ ลองคุก็ได้ แต่เมื่อจะทำการเช่นนั้น จะต้องทำหนังสือสัญญาพร้อมด้วยกงสุลเดนมาร์กแลเจ้าพนักงานฝ่ายสยามจะขอเสียค่าธรรมเนียมให้พอควรที่จะทำได้ หนึ่ง คนชาวประเทศเดนมาร์กจะตั้งทำการวิชาอย่างยุโรป ให้เป็นประโยชน์ด้วยปัญญาแลฝีมือต่าง ๆ ที่คำอังกฤษเรียกว่าแมนูแฟกเจอ เว้นไว้แต่กฎหมาย ห้ามปรามไม่ให้ทำนั้น ที่นอกจากกฎหมายสยามห้ามนั้นก็ทำได้ แต่เมื่อจะทำการนั้น ๆ จะต้องทำหนังสือสัญญาต่อเจ้าพนักงานฝ่ายสยาม พร้อมด้วยกงสุลเดนมาร์ก ว่าขอเสียค่าธรรมเนียมพอสมควรที่จะทำได้

ข้อ ๙ ว่า เมื่อคนอยู่ในบังคับเคนมาร์กที่จะมาอยู่นาน ฤจะมาอยู่เร็ว ในประเทศสยาม จะเกิดความสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับตัวคนในประเทศสยาม จะต้องไปฟ้องต่อกงสุลเคนมาร์กก่อน เมื่อกงสุลเคนมาร์กพิจารณาความยุติแล้ว จะช่วยว่าความนั้นให้สำเร็จโดยดี แลเมื่อคนในบังคับสยามจะมีความสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับชาวเคนมาร์ก ให้กงสุลเคนมาร์กฟังเอาความนั้นมาตัดสินโดยดี ถ้าตัดสินไม่ได้ ให้กงสุลเคนมาร์กไปบอกแก่เจ้าพนักงานฝ่ายสยาม แลให้คนทั้งสองฝ่ายปรึกษากันดีแล้ว แล้วจึงตัดสินตามสมควร

ข้อ ๑๐ ว่า ถ้าแลคนอยู่ในบังคับเคนมาร์ก มีคนมาฟ้องว่าทำความผิดข้อใหญ่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้เจ้าเมืองกรมการจับตัวผู้นั้นมาส่งต่อกงสุลเคนมาร์กทำโทษตามกฎหมายเคนมาร์ก ฤให้กงสุลส่งคนที่ซึ่งทำผิดนั้นออกไปประเทศเคนมาร์ก ให้ตัดสินทำโทษคนที่ทำผิดนั้น ถ้าแลคนชาวประเทศเคนมาร์กทำผิดเล็กน้อยในประเทศสยาม ให้เจ้าพนักงานฝ่ายประเทศสยามไปฟ้องความต่อกงสุลเคนมาร์กทุกข้อชำระให้ ถ้าเห็นว่าคนเคนมาร์กทำผิดจริง จะไล่คนที่ทำผิดนั้นจากประเทศสยาม ฤจะปรับใหม่ให้เสียเงินตามโทษนั้นให้ ถ้าแลคนฝ่ายสยามไปทำผิดต่อคนชาวประเทศเคนมาร์ก ให้เจ้าเมืองกรมการจับเอาตัวผู้นั้นมาทำโทษตามกฎหมายฝ่ายสยาม

ข้อ ๑๑ ว่า ถ้าแลพวกโจรมาตีเรือชาวประเทศเคนมาร์กซึ่งมาค้าขายในที่ใกล้ประเทศสยาม ก็ให้เจ้าเมืองแลกรมการในบ้านเมืองที่อยู่ใกล้นั้น ถ้าได้ยินข่าวดังนั้นแล้วอย่าให้นอนใจ ให้ช่วยจับโจรพวกนั้นโดยเร็วมากระทำโทษเสีย แลของทั้งปวงซึ่งโจรที่ได้ นั้น ก็ให้เอาของอันนั้นมอบให้ต่อกงสุลเคนมาร์กทุกสิ่งจะคืนของนั้นให้แก่เจ้าของ ถ้าเกิดเหตุมีโจรมาปล้นเอาของชาวเคนมาร์กที่อยู่บนบกซึ่งเข้ามาอยู่ในประเทศสยาม ก็ให้เจ้าเมืองกรมการจับเอาตัวโจรผู้นั้นมากระทำโทษเหมือนเช่นว่าแล้วแต่หลัง ถ้าเจ้าเมืองกรมการมีพยานว่าได้ช่วยจับโจรโดยเต็มกำลังแล้ว ไม่ได้ตัวไม่ได้ของตัวจะเอาเงินค่าของหายนั้น แต่เจ้าเมืองกรมการเอาไม่ได้ ถ้ากำปั่นแลคนไทยซึ่งจะไปประเทศเคนมาร์กนั้น จะเกิดเหตุครั้งว่ามาก่อนนี้ ขุนนางในประเทศเคนมาร์กก็จะช่วยเอาธุระเหมือนกัน

ข้อ ๑๒ ว่า เมื่อกงสุลเคนมาร์กจะเขียนหนังสือไปถึงเจ้าพนักงานฝ่ายไทย ขอให้จับลูกเรือชาวเคนมาร์กทำผิด ฤคนซึ่งอยู่ในใต้บังคับเคนมาร์ก ก็ให้เจ้าพนักงานฝ่ายไทยช่วยจับผู้ทำผิดให้ตามกงสุลขอนั้น แลให้เจ้าพนักงานฝ่ายไทยช่วยกงสุลเคนมาร์ก เมื่อคน

ชาวประเทศเคนมาร์ก็เกิดวิวาทกันขึ้น ให้เจ้าพนักงานฝ่ายไทยไปช่วยกงสุลระงับแต่พอจะระงับได้ แลเมื่อคนอยู่ในไต้บังคับไทยทำผิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะหนีไปเอาไครยในคนชาวประเทศเคนมาร์ซึ่งเข้ามาเอาไครยอยู่ในประเทศสยาม ถ้าที่เรือชาวประเทศเคนมาร์ก็คิด ก็ให้เจ้าพนักงานฝ่ายไทยไปฟ้องต่อกงสุลเคนมาร์ ถ้ามีพยานว่าทำผิดหนีไปอยู่ด้วยคนชาวประเทศเคนมาร์จริง กงสุลจะสั่งให้จับตัวคนผู้ทำผิดนั้นให้เจ้าพนักงานฝ่ายไทย แลคนทั้งสองฝ่ายห้ามมิให้ปะตบกันเลย

ข้อ ๑๓ ว่า ถ้าคนชาวประเทศเคนมาร์จะมาทำมาหากินอยู่ในประเทศสยาม มาเป็นหนี้ไม่มีเงินจะใช้ให้หมด ก็ให้กงสุลเคนมาร์เอาสิ่งของทั้งปวงทั้งสินของผู้นั้น มาเฉลี่ยแบ่งปันให้แก่เจ้าหนี้ตามซึ่งมากแลน้อย ถ้าลูกหนี้คนนั้นมีทรัพย์สินอยู่ต่างเมือง กงสุลเคนมาร์จะไม่เพิกเฉย จะเร่งเอาสิ่งของนั้นมาแจกจ่ายให้แก่เจ้าหนี้ด้วย แต่ให้ท่านเสนาบดีฝ่ายสยามช่วยกันด้วย ถ้าคนชาวประเทศสยามเป็นหนี้คนชาวประเทศเคนมาร์ ไม่มีเงินจะใช้ให้หมด เจ้าพนักงานฝ่ายสยามจะเอาทรัพย์สินของทั้งสินทั้งปวงของคนที่เป็นลูกหนี้นั้น มาเฉลี่ยแบ่งปันให้แก่เจ้าหนี้ เหมือนอย่างกงสุลเคนมาร์จะตัดสินคนชาวประเทศเคนมาร์ซึ่งเป็นหนี้ไม่มีเงินจะให้หนี้เหมือนกัน

ข้อ ๑๔ ว่า ถ้าคนอยู่ในไต้บังคับสยามจะไปเป็นหนี้คนชาวประเทศเคนมาร์ แลจะไม่ให้เงิน ก็ให้เจ้าพนักงานฝ่ายสยามช่วยสงเคราะห์เจ้าหนี้ให้ได้เอาเงินคืนกลับมา ถ้าแลคนชาวประเทศเคนมาร์เป็นหนี้คนไทย ก็ให้กงสุลเคนมาร์ช่วยสงเคราะห์เจ้าหนี้คนไทย เอาเงินนั้นคืนให้

ข้อ ๑๕ ว่า ถ้าคนชาวประเทศเคนมาร์มาตายในประเทศสยาม ถ้าคนฝ่ายสยามไปตายในประเทศเคนมาร์ ก็ให้เจ้าพนักงานส่งสิ่งของ ๆ ผู้หนึ่งถึงผู้เป็นเจ้าพนักงานที่แจกทรัพย์สินมรดกคนที่ตายนั้น ถ้าคนซึ่งตายไปนั้น เมื่อยังเป็นอยู่หาได้สิ่งไว้ไม่ ก็ให้มอบสิ่งของ ๆ ผู้ตายไว้แก่กงสุล ถ้าผู้ว่าที่แทนกงสุล ๆ ก็จะทำตามกฎหมายสำหรับแผ่นดินของคนที่ยายนั้นเหมือนกัน

ข้อ ๑๖ ว่า เรือรบประเทศเคนมาร์จะเข้ามาทอดอยู่ได้แต่เพียงน้ำค่านเมืองสมุทรปราการ ถ้าจะขึ้นมาให้ถึงกรุงเทพมหานครให้บอกท่านเสนาบดีฝ่ายสยามให้รู้ก่อน ถ้าท่านเสนาบดีฝ่ายสยามยอมให้ขึ้นมาจอดอยู่ที่ไหน ก็ขึ้นมาจอดได้

ข้อ ๑๗ ว่า ถ้าเรือลูกค้าประเทศเดนมาร์กชำรุดไป จะเข้ามาในประเทศไทย ก็ให้เจ้าเมืองกรมการช่วยให้เช่าซ่อมแปลงใหม่เพื่อให้ไปถึงที่จะไปนั้น ถ้าเรือเดนมาร์กจะมาแตกที่ชายทะเลประเทศไทย ก็ให้เจ้าเมืองกรมการซึ่งอยู่เมืองที่ใกล้นั้น เมื่อได้ยินข่าวดังนั้น ไปช่วยสงเคราะห์พวกเรือเดนมาร์ก แลเอามาเลี้ยงดูรักษาไว้ก่อน แลให้ช่วยรักษาเรือที่แตกแลของบันทุกในเรือนั้น แลให้บอกแก่กงสุลเดนมาร์กว่าเจ้าเมืองกรมการได้ช่วยเอาใจใส่ดูแล เพื่อกงสุลแลเจ้าพนักงานฝ่ายสยามส่งพวกเรือที่แตกนั้นถึงบ้านถึงเมืองเขาแลสิ่งของที่เรือแตกนั้น ก็ให้กงสุลกับเจ้าพนักงานฝ่ายสยามให้ช่วยถ้าเกิดความขึ้นเพราะเรือแตกนั้น ก็ให้ช่วยตัดสินให้เรียบร้อย

ข้อ ๑๘ ว่า ถ้าเรือชาวประเทศเดนมาร์กได้เสียค่าธรรมเนียมเข้าหาออกตามที่จะไปข้างนั้น ก็จะไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมประการใดเลย เมื่อเข้ามาก็ดี ฤจะออกไปก็ดี เรือชาวประเทศเดนมาร์กให้มีประโยชน์เหมือนสำเภากัน แลเรือฝ่ายสยาม ฤเรือของเมืองใด ๆ ที่เป็นไมตรีที่สนิท

ข้อ ๑๙ ว่า สินค้าเข้าซึ่งเรือชาวประเทศเดนมาร์กจะเอามาขายในกรุงเทพมหานคร จะต้องเสียภาษีไม่ให้มากกว่าร้อยละสาม จะเสียเงินของฤจะเสียเงินสุตแต่ใจเจ้าของจะยอมเสีย ถ้าราคาสิ่งของไม่ตกลงกัน ต้องไปบอกกงสุลเดนมาร์ก ๆ จะเรียกพ่อค้าคนหนึ่งฤสองคน เจ้าพนักงานฝ่ายไทยก็จะเรียกพ่อค้าคนหนึ่งฤสองคนช่วยตีราคาพอสมควร เมื่อเสียค่าธรรมเนียมร้อยละสามนั้นแล้ว ของสินค้านั้นจะขายได้ที่หนึ่งมากฤที่หนึ่งน้อยก็ตามแต่ใจเจ้าของ แต่ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมอื่นนอกจากนั้นเลย ถ้าคนชาวเดนมาร์กเอาสินค้ามาขาย ณ กรุงเทพมหานคร ขายไม่ได้จะเอาคืนกลับออกไป ก็ให้เจ้าพนักงานคืนค่าธรรมเนียมที่เสียไว้ให้แก่ลูกค้าชาวประเทศเดนมาร์กไป ถ้าลูกค้าได้เอาสินค้ามาขายในกรุงเทพมหานคร แต่ไม่ได้ลงจากเรือแลเอาออกขาย จะเอาสินค้ากลับออกไปเสีย ก็ไม่เสียค่าธรรมเนียมเลย แต่ค่าธรรมเนียมนอกจากร้อยละสามนั้นจะไม่ให้เสียเมื่อขายแก่คนไทยนั้นเลย

ข้อ ๒๐ ว่า ค่าธรรมเนียมที่จะต้องเสียเพราะของที่เกิดในประเทศไทย ที่จะเสียเมื่อยังไม่ลงเรือก็ดี ฤเมื่อจะลงเรือก็ดี ก็จะเสียให้ตามพิกัตมาซีที่กำหนดในพิกัตหนังสือสัญญา ซึ่งสินค้าทุกอย่างที่เกิดในประเทศไทยที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมขาออกตามพิกัต

แล้ว จะไม่ต้องเสียภาษีในมูลค่าธรรมเนียมสิ่งอื่นสิ่งใดในตำบลใด ๆ ในประเทศสยาม แล
ของสินค้าที่เกิดในประเทศสยามที่ได้เสียภาษีไปแล้ว จะไม่ให้เสียค่าธรรมเนียมตามพิกัดที่จะ
ว่าไปข้างหน้า ฤๅภาษีอื่นสิ่งใดสิ่งหนึ่งเลย ยังไม่ลงกำปั่นฤๅเมื่อลงกำปั่นนั้น อนึ่งเจ้าพนักงาน
ฝ่ายสยามจะเรียกภาษีสิ่งของที่ยังไม่มีในพิกัดที่ติดอยู่ในท้ายหนังสือสัญญาอันก็ได้ จะตั้งภาษี
ขึ้นใหม่พอสมควรก็ได้

ข้อ ๒๑ ว่า ถ้าชาวประเทศเคนมาร์กเสียค่าธรรมเนียมซึ่งว่ามาแล้วแต่หลัง แล
ไม่ให้เพิ่มขึ้นในภายหน้า ยอมให้ชาวประเทศเคนมาร์กเอาของสินค้าเข้ามาในประเทศสยาม
ฤๅออกไปขายที่จะไม่ได้ต้องห้าม เมื่อ ณ วันประทับตราหนังสือสัญญานี้ อนึ่ง เข้าปลาแล
เกลือ ของสามสิ่งนี้ ที่ในกรุงเทพมหานครถ้าไม่บริบูรณ์ มีกฎหมายประกาศห้ามไม่ให้เอา
ออกไปก็ได้ แต่ว่าเมื่อจะมีกฎหมายประกาศนั้นต้องกำหนดไว้ให้ลูกค้าชาวประเทศเคนมาร์ก
รู้กำหนดเสียก่อน ๓๐ วัน ถ้าลูกค้าได้ซื้อของเหล่านี้ไว้ก่อนกฎหมายประกาศนั้นแล้ว ก็ให้
บอกแก่เจ้าพนักงานฝ่ายสยามให้รู้ ถ้าได้ความจริงว่าซื้อไว้ก่อนห้ามแล้วจึงบั้นออกไปได้
เงินทองแลเสบียงอาหารของสำหรับตัว เอามาในประเทศสยามไม่ต้องเสียภาษี ถ้าเมื่อนาน
ไปภายหน้า ท่านเสนาบดีจะเห็นควรลดค่าธรรมเนียมสินค้าขาเข้าขาออกให้แก่ชาติใด ๆ ก็
ให้ลดให้พวกลูกค้าชาวประเทศเคนมาร์กให้เหมือนกัน

ข้อ ๒๒ ว่า กงสุลเคนมาร์กจะต้องบังคับลูกค้าแลพวกเรือฝ่ายประเทศเคนมาร์กให้
ทำตามกฎหมายซึ่งจะว่าต่อไปข้างหน้าในหนังสือสัญญานี้ แลให้เจ้าพนักงานฝ่ายสยามช่วย
กงสุลในการนี้ด้วย ถ้าผู้ใดทำผิดหนังสือสัญญานี้ กงสุลเคนมาร์กจะปรับให้เสียเงิน เงินที่
ปรับใหม่นั้น ก็เป็นส่วนของฝ่ายประเทศสยาม

ข้อ ๒๓ ว่า ถ้าท่านเสนาบดีฝ่ายสยามยอมให้เมืองใด ๆ ฤๅต่อไปภายหน้าจะยอมแก่
เมืองอื่น ๆ ประการใด ก็ต้องยอมให้ชาวประเทศเคนมาร์กเหมือนกัน

ข้อ ๒๔ ว่า เมื่อพ้น ๑๒ ปีแล้ว ตั้งแต่ประทับตราเปลี่ยนหนังสือสัญญานี้แล้ว
ฝ่ายสยามฝ่ายชาวประเทศเคนมาร์กจะขอเปลี่ยนข้อใด ๆ ในหนังสือสัญญานี้ ฤๅในกฎหมาย
ค้าขายแลพิกัดภาษีที่ติดอยู่ในหนังสือสัญญานี้ แลกฎหมายที่จะทำต่อไปในภายหน้า เมื่อได้
บอกให้รู้ก่อนปีหนึ่ง จะตั้งขุนนางฝ่ายไทยฝ่ายเคนมาร์ก เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมตามจะเห็นควร
ด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ข้อ ๒๕ ว่า หนังสือสัญญาเขียนไว้ทั้งอักษรไทยอักษรอังกฤษ ร้อยผนึกประทับตราไว้ด้วยกัน แต่อักษรอังกฤษนั้นเป็นภาษากลาง เป็นที่อ้างด้วยกันทั้งสองฝ่าย หนังสือสัญญาใช้ได้ตั้งแต่ประทับตราผู้มีอำนาจทั้งสองฝ่ายไป หนังสือสัญญาจะต้องออกไปประทับตราพระเจ้าแผ่นดินเดนมาร์ก กลับมาเปลี่ยนกันในกรุงเทพมหานคร ในระหว่าง ๑๘ เดือนตั้งแต่ทำไว้แล้ว และผู้มีอำนาจฝ่ายสยามฝ่ายเดนมาร์กได้ทำหนังสือสัญญาเขียนไว้เป็นสามฉบับ ลงชื่อประทับตราไว้ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ทำไว้ ณ กรุงเทพมหานคร อมรรัตนโกสินทรมหิทรราชยุทธยา ณ วันศุกร์ขึ้นเก้าค่ำเดือนเจ็ดปีมเมียขึ้นชัฏ สัมฤทธิศก จุลศักราช ๑๑๒๐ ปี ภาษาอังกฤษเป็นวันยี่สิบเอ็ดในเดือนเม คฤษศักราช ๑๘๕๘

(ลงชื่อประทับตรา) กรมหลวงวงษาธิราชสนิท

(ลงชื่อประทับตรา) เจ้าพระยาพระคลัง

(ลงชื่อประทับตรา) พระยาร่วงหพิพัฒน์

(ลงชื่อประทับตรา) เจ้าพระยาศรีสุริยวงษ์

(ลงชื่อประทับตรา) เจ้าพระยายมราช

กฎหมายสำหรับพ่อค้าชาวประเทศเดนมาร์ก

ซึ่งจะเข้ามาค้าขายทำมาหากินในประเทศสยาม ต้องทำตามกฎหมายนี้

ข้อ ๑ ว่า กัปตันนายเรือพ่อค้าชาวประเทศเดนมาร์กซึ่งเข้ามาค้าขายในประเทศสยาม เมื่อเข้ามาถึงนอกสันดอนจะทอดสมอ ใช้คนเข้ามาบอกแก่เจ้าพนักงาน ฤาจะเอาเรือเลยเข้ามาท่าด่านเมืองสมุทรปราการก็ได้ แล้วจะต้องมาบอกแก่เจ้าพนักงานที่ด่านเมืองสมุทรปราการ ว่าเรือมาแต่ประเทศนั้น ๆ มีลูกเรือกี่คน มีปืนกี่บอก ทอดสมอที่ท่าด่านเมืองสมุทรปราการแล้ว ต้องมอบปืนใหญ่แลกระสุนดินดำแก่ขุนนางเจ้าพนักงานฝ่ายสยาม แล้วต้องมีขุนนางกรมการฝ่ายสยามกำกับเรือขึ้นมาจนถึงกรุงเทพมหานคร

ข้อ ๒ ว่า ถ้าเรือลูกค้าประเทศเคนมารักเลยเกินด่านเมืองสมุทรปราการขึ้นมา มิได้เอาปืนแลกระสุนดินดำขึ้นไว้ที่เมืองสมุทรปราการตามกฎหมายนี้ ต้องเอาเรือกลับลงไปเอาปืนแลกระสุนดินดำขึ้นไว้เสียที่เมืองสมุทรปราการ แล้วจะต้องปรับไหมมิให้เกิน ๘๐๐ บาท ด้วยไม่ฟังกฎหมายนี้ ถ้าเอาปืนแลกระสุนดินดำขึ้นไว้ที่เมืองสมุทรปราการแล้ว ต้องปล่อยเรือให้ขึ้นมาค้าขายที่กรุงเทพมหานคร

ข้อ ๓ ว่า ถ้าเรือลูกค้าอยู่ในใต้บังคับเคนมารัก ขึ้นมาทอดสมอที่กรุงเทพมหานครแล้ว ถ้าไม่ได้เป็นวันพระ ชาวประเทศเคนมารักบีตันนายเรือต้องเอาหนังสือสำหรับลำแลบาญชีสิ่งของซึ่งมีเข้ามาในลำเรือ มอบให้แก่กงสุลเคนมารักใน ๒๔ ชั่วโมง กงสุลเคนมารักจะได้เอาบาญชีไปให้เจ้าพนักงานฝ่ายสยามที่ใต้เรียกภาษี แล้วเจ้าพนักงานคนนั้นต้องให้หนังสือสำหรับเบ็ดตรวจในเวลานั้น ถ้าบีตันนายเรือมิได้ส่งหนังสือแลบาญชีสิ่งของใน ๒๔ ชั่วโมงนั้น ฤสงบาญชีไม่ครบจำนวนสิ่งของในลำเรือนั้น จะปรับไหมมิให้เกินเงิน ๔๐๐ บาท แต่ว่ายอมให้กบีตันนายเรือแก้บาญชีสิ่งของที่หลงลืมในระหว่าง ๒๔ ชั่วโมง ตั้งแต่ได้ส่งหนังสือถึงกงสุลนั้น ไม่ปรับไหม

ข้อ ๔ ว่า ถ้าเรือลูกค้าประเทศเคนมารักเบ็ดตรวจขนสินค้าก่อนยังไม่ได้หนังสือเบ็ดตรวจ แลลักลอบขายสิ่งของในกรุงเทพมหานครก็ดี นอกสันดอนก็ดี ฤลักของลงมิได้เสียภาษีในกรุงเทพมหานครก็ดี นอกสันดอนก็ดี จะปรับไหมมิให้เกิน ๘๐๐ บาท แลสิ่งของที่ลักขายแลลักเอาลงเรือนั้น ริบเอาให้หมดก็ได้

ข้อ ๕ ว่า เมื่อประเทศเคนมารักขนของออกแล้ว บันทุกของที่ออกไปเสร็จแล้ว เสียภาษีให้เสร็จแล้ว ได้ให้บาญชีแก่กงสุลครบสิ่งของแล้ว ถ้ามิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งใด ๆ ต้องมีเบ็กล่องอักษรไทยส่งให้กงสุล ๆ คั้นหนังสือสำหรับลำให้กบีตันนายเรือ ปล่อยเรือให้ล่องไปเมืองสมุทรปราการ ต้องมีเจ้าพนักงานฝ่ายสยามกำกับเรือลงไปจนถึงเมืองสมุทรปราการ ถ้าเจ้าพนักงานฝ่ายสยามที่เมืองสมุทรปราการไปตรวจดูที่เรือชาวประเทศเคนมารักแล้ว ปืนแลกระสุนดินดำที่เอาขึ้นไว้ส่งให้กบีตันนายเรือไป

ข้อ ๖ ว่า เจ้าพนักงานฝ่ายสยามซึ่งเป็นธุระเรียกภาษีเข้าขาออกในเรือชาวประเทศเคนมารักนั้น จะมีหนังสือประทับตราเจ้าภาษีสำหรับตัวให้เป็นที่สังเกตได้เมื่อเป็น

ธูระเรียกภาษีนั้น แลเจ้าพนักงานที่จะขึ้นไปตรวจकुสิ่งของในเรือชาวประเทศเคนมาร์กนั้น ให้ขึ้นไปตรวจकुแต่คราวละสองคน เว้นแต่ควรที่จะเพิ่มเติมไปให้มาก ก็จะไปปรับใหม่แลยึดเอาสิ่งของซึ่งต้องห้ามในเรือชาวประเทศเคนมาร์กนั้น จะลงไปให้มากหลายคนก็ได้

(ลงชื่อประทับตรา) กรมหลวงวงษาธิราชสนิท

(ลงชื่อประทับตรา) เจ้าพระยาพระคลัง

(ลงชื่อประทับตรา) พระยารวมพงษ์พิพัฒน์

(ลงชื่อประทับตรา) เจ้าพระยาศรีสุริยวงษ์

(ลงชื่อประทับตรา) เจ้าพระยามรราช

พิกัดนอกแลใน

ที่จะเรียกเอาตามหนังสือสัญญา

ข้อ ๑ เป็นพิกัดสินค้าภาษีชั้นในไม่ต้องเสียเลย เสียแต่เมื่อลงเรือ เสียอย่างนี้

ที่ ๑ งาช้าง	หาบละ ๑๐ บาท	ที่ ๑๑ หุปลาตัว	หาบละ ๓ บาท
ที่ ๒ รง	หาบละ ๖ บาท	ที่ ๑๒ ผลกระเบา	หาบละ ๒ สลึง
ที่ ๓ นรมาศ	หาบละ ๕๐ บาท	ที่ ๑๓ หางนกยูง	ร้อยละ ๑๐ บาท
ที่ ๔ กระวาน	หาบละ ๑๔ บาท	ที่ ๑๔ กระตุกโค กระปือ	หาบละ ๓ ไพ
ที่ ๕ เร่ว	หาบละ ๖ บาท	ที่ ๑๕ หนังแรด	หาบละ ๒ สลึง
ที่ ๖ หอยเมงกู	หาบละ ๑ บาท	ที่ ๑๖ หนังเฒ่า	หาบละ ๑ สลึง
ที่ ๗ ขนนกกระทง	หาบละ ๑๐ สลึง	ที่ ๑๗ ออกเต่า	หาบละ ๑ บาท
ที่ ๘ หมากแห้ง	หาบละ ๑ บาท	ที่ ๑๘ กระตองตมภาบน้ำ	หาบละ ๑ บาท
ที่ ๙ กรักซี่	หาบละ ๒ สลึง	ที่ ๑๙ ปลิงทะเล	หาบละ ๓ บาท
ที่ ๑๐ หุปลาขาว	หาบละ ๖ บาท	ที่ ๒๐ กระเพาะปลา	หาบละ ๓ บาท

ที่ ๒๑	วังนกชน	สิบเอ็ดสอง	ที่ ๓๗	กระดุกเสื่อ	หาบละ ๕ บาท
ที่ ๒๒	บิกนกกกระแตน	ร้อยละ ๖ สติง	ที่ ๓๘	เขากะบือ	หาบละ ๑ สติง
ที่ ๒๓	ตีเสียด	หาบละ ๒ สติง	ที่ ๓๙	หนังช้าง	หาบละ ๑ สติง
ที่ ๒๔	เปจ	หาบละ ๒ สติง	ที่ ๔๐	หนังเสื่อ	ผืนละ ๑ สติง
ที่ ๒๕	พุงทลาย	หาบละ ๒ สติง	ที่ ๔๑	เกตุคดิม	หาบละ ๔ บาท
ที่ ๒๖	กำยาน	หาบละ ๔ บาท	ที่ ๔๒	ครั้ง	หาบละ ๕ สติง
ที่ ๒๗	เปลือกหางไหล	หาบละ ๒ สติง	ที่ ๔๓	บ้านใบ	หาบละ ๖ สติง
ที่ ๒๘	เนื้อไม้	หาบละ ๒ บาท	ที่ ๔๔	ปลาแห้ง	หาบละ ๖ สติง
ที่ ๒๙	หนังกระเบน	หาบละ ๓ บาท	ที่ ๔๕	ปลาใบไม้	หาบละ ๑ บาท
ที่ ๓๐	เขากวางแก่	หาบละ ๑ สติง	ที่ ๔๖	ฝาง	หาบละสองสติงเฟือง
ที่ ๓๑	เขากวางอ่อน	สิบเอ็ดหนึ่ง	ที่ ๔๗	เนื้อเค็มแห้ง	หาบละ ๒ บาท
ที่ ๓๒	หนังกวาง	ร้อยละ ๘ บาท	ที่ ๔๘	เปลือกโปลง	หาบละ ๑ สติง
ที่ ๓๓	หนังทราย	ร้อยละ ๓ บาท	ที่ ๔๙	ไม้แดง	หาบละ ๒ สติง
ที่ ๓๔	เอ็นเนื้อ	หาบละ ๔ บาท	ที่ ๕๐	ไม้ดำ	หาบละ ๕ สติง
ที่ ๓๕	หนังโค กระบือ	หาบละ ๑ บาท	ที่ ๕๑	เข้าสาร	เกวียนละ ๔ บาท
ที่ ๓๖	กระดุกช้าง	หาบละ ๑ บาท	ที่ ๕๒	เข้าเปลือก	เกวียนละ ๒ บาท

ข้อ ๒ เป็นของที่เสียภาษีชั้นในตามพิกัดนี้ ภาชนะจะเรียกมากขึ้นไปไม่ได้ ถึงจะ

บันทึกกำกับไปไม่ต้องเสีย

ที่ ๕๓	น้ำตาลทรายขาว	หาบละ ๒ สติง	ที่ ๕๙	กุ้งแห้ง	๑๒ เอหาหนึ่ง
ที่ ๕๔	น้ำตาลทรายแดง	หาบละ ๑ สติง	ที่ ๖๐	งาเมล็ด	๑๒ เอหาหนึ่ง
ที่ ๕๕	ฝ้ายเม็ด ฝ้ายบด	สิบลดหนึ่ง	ที่ ๖๑	ไหมลาว	๑๒ เอหาหนึ่ง
ที่ ๕๖	พริกไทย	หาบละ ๑ บาท	ที่ ๖๒	ขี้ผึ้ง	๑๕ เอหาหนึ่ง
ที่ ๕๗	ปลาทู	หมื่นละ ๑ บาท	ที่ ๖๓	ไขเนื้อ	หาบละ ๑ บาท
ที่ ๕๘	ถั่วทุกอย่าง	๑๒ เอหาหนึ่ง	ที่ ๖๔	เกลือ	เกวียนละ ๖ บาท
			ที่ ๖๕	ยาสูบ	พันละ ๖ สติง

ข้อ ๓ แต่บรรดาสิ่งของทั้งปวง นอกจากพิภคที่เขียนไว้ในหนังสือที่เสียกันอยู่ในบ้านในเมืองเท่าไร ให้เรียกกันอยู่แต่เท่านี้ อย่าให้เรียกเพิ่มทวีขึ้นไป แล้วอย่าให้เรียกภาษีเงิน ๒ ชั้น เมื่อบันทุกลงเรือไม่ต้องเสียภาษีอีก

ข้อ ๔ ว่า ถ้าลูกค้าชาวประเทศเดนมาร์กจะบันทุกเอาเป็นแลกระสุนดินดำเครื่องอาวุธต่าง ๆ ที่ต้องห้ามเข้ามาขายในประเทศสยาม ห้ามมิให้ขายแก่ราษฎรอื่น ๆ ในประเทศสยาม ให้ขายแก่เจ้าพนักงานในประเทศสยาม ถ้าเจ้าพนักงานในประเทศสยามไม่ซื้อเอาไว้ก็ต้องเอาเป็นแลกระสุนดินดำเครื่องอาวุธเหล่านั้นกลับออกไป ถ้าแลท่านเสนาบดีฝ่ายสยามโปรดให้ขายแก่ผู้อื่นจึงขายได้

ลงชื่อประทับตราท่านผู้สำเร็จราชการฝ่ายไทยหัวดวง

ลงชื่อประทับตราขุนยาเวอัสเกอร์กงสุลเดนมาร์ก